

Шевченко Віталій Іванович

Шевченко Віталій Іванович - відомий український журналіст, публіцист, краєзнавець. Народився 1 квітня 1939 року в м. Крижополь Вінницької області.

Вищу освіту одержав в Одеському державному університеті ім. І. І. Мечникова (історичний факультет).

Після закінчення університету з 1967 року працював у різних школах Одеської й Запорізької областей. В 1970-1972 рр. і 1980-1993 рр. працював у Державному історико-культурному заповіднику на острові Хортиця, спочатку на посаді наукового, а потім старшого наукового співробітника. У 1994-1998 рр. Віталій Іванович очолював відділ інформації Запорізького міськвиконкому, пізніше працював науковим редактором у науково-редакційному підрозділі по підготовці й випуску серії книг "Реабілітовані історією". Зараз Віталій Іванович працює в Міській раді ветеранів редактором випуску "Ветеран" у газеті "Запорозька Січ".

Серйозно почав писати ще в часи навчання в університеті. Перший надрукований добуток – гумореска "Мої раскопки" в університетській газеті "За наукові кадри" від 18 вересня 1964 р.

За роки творчої діяльності В. Шевченко опублікував більше 100 оповідань, але ще більше статей на історичну тему. У своїй роботі перевагу віддає дослідженню історії рідного краю.

Займається вивченням родоводів видатних людей, пов'язаних із Запоріжжям. Їм опубліковані дослідження про А.Чехова, А. Ахматову, Арсенія й Андрія Тарковських, В. Стефаніка, О. Пушкіна, М. Лермонтова, П. Чайковського. Про його інтерес до минулого краю свідчить цілий ряд статей, присвячених історичному і літературному краєзнавству. У літературі його приваблюють незвідані сторінки української та російської літератур.

В останні роки В. І. Шевченко особливо активно досліджує тему репресій, які зазнав український народ в 30-50-х рр. ХХ століття. Цій темі він присвятив багато публікацій, зокрема, про батька знаменитих композиторів братів Майбород, про українського поета-байкаря Олексу Запорізького та ін. У дослідженні “Розбита шибка” пропонує свою версію щодо того, що М. Хвильовий не покінчив життя самогубством, а був убитий НКВС.

По його сценаріях на студії “Укрнаучфільм” було поставлено п’ять фільмів: “Жива легенда століть” – про історію острова Хортиця; “Перехрестя одного роду” – про родовід гетьмана Кирила Розумовського; “Анатема” – про гетьмана І. Мазепу; “Останній злет” – про Богдана Хмельницького; “На уклін до Коша” – про Запорозьку Січ.

На обласній Запорізькій телестудії за його сценарієм знято фільм “Вічна таїна музики”, у якому розповідається про родинні зв’язки композитора П. І. Чайковського з Україною.

При особистій участі В. Шевченка впорядкований бібліографічний покажчик творів видатного історика України Олени Апанович, що присвятила своє життя вивченню й пропаганді історії запорозького козацтва.

За гумористичні та сатиричні твори в 2001 році Віталій Іванович став лауреатом премії “Живий класик” київської газети “Веселі вісті”.

«НА БІЛИЙ АРКУШ ПАПЕРУ ЗРИНАЮТЬ СЛОВА З МОЄЇ ДУШ...»

Віталій Іванович народився 1 квітня 1939 р. в смт Крижопіль Вінницької області.

Вищу освіту отримав в Одеському державному університеті ім. І. І. Мечникова (історичний факультет). Після закінчення університету з 1967 р. працював у різних школах Одеської та Запорізької областей. У 1970–1972 рр. та 1980–1993 рр. працював у Державному історико-культурному заповіднику на острові Хортиця, спочатку на посаді наукового, а потім старшого наукового співробітника. У 1994–1998 рр. очолював відділ інформації Запорізького виконкому, пізніше працював науковим редактором у науково-редакційному відділі з підготовки серії книг «Реабілітовані історією». З 2008 року по 2015 рр. – у Запорізькій міській раді ветеранів на посаді редактора випуску «Ветеран» у газеті «Запорозька Січ», де всебічно висвітлювалося життя людей похилого віку. Усього вийшло 82 випуски.

Почав писати ще з часів навчання в університеті. Перший надрукований твір – гумореска «Мои раскопки» в університетській газеті «За наукові кадри» від 18 вересня 1964 р.

За весь час видав біля двадцяти збірок оповідань і до двадцяти книг з історії та краєзнавства. Член Конгресу літераторів України.

Дуже любить писати новели, адже новела – це малюнок словом, нічого зайвого, тільки слово, яке націлене в душу читача. І все. Відчув це під впливом таких світових майстрів новели як Василь Стефаник, Хуліо Кортасар та Антон Павлович Чехов. У доробку автора вже біля 1000 новел.

Для талановитого київського кінорежисера Леоніда Анічкіна написав кілька кіносценаріїв, за якими знято чотири фільми: «Жива легенда століть» – про історію Хортиці; «Перехрестя одного роду» – про родовід гетьмана Кирила Розумовського; «Анатема» – про гетьмана Івана Мазепу; «Останній злет» – про Богдана Хмельницького.

За гумористичні та сатиричні твори в 2001 р. став лауреатом премії «Живий класик» київської газети «Веселі вісті».

Номінант Державної (нині – Національної) премії України імені Тараса Шевченка 1998 р. за науково-популярний фільм «Анатема» (кіностудія «Київнаукфільм», 1993 р., режисер Л. Анічкін, оператор А. Солопай).

Вивчає родоводи видатних людей, пов'язаних походженням із Україною. Опубліковані дослідження про А. Чехова, А. Ахматову, Арсенія й Андрія Тарковських, В. Стефаніка, О. Пушкіна, М. Лермонтова, П. Чайковського, про батька знаменитих композиторів братів Майбород, українського поета-байкаря Олексу Запорізького та інших.

Довів («Розбита шибка (спроба дослідження)» (Спокута : альманах. № 1. — Запоріжжя, 1999) та «Думки проти течії» (Всесвіт. — 2015. — № 3–4)), що видатний український письменник і політичний діяч Микола Хвильовий був убитий, а не покінчив життя самогубством.

З восьмого класу захопився грою в шахи. Грав багато через листування. Виконав норму кандидата в майстри, але з розпадом Радянського Союзу припинив грати, бо стало дуже дорого листуватися з партнерами.

Першу шахову задачу склав ще в роки служби в Радянській Армії. А з 1981 р. з легкої руки Леоніда Любашевського почав більш активно займатися шаховою композицією.

З 1998 до 2009 рр. очолював обласну комісію з шахової композиції. Беззмінний ведучий шахового відділу газет «Индустриальное Запорожье» і «Запорозька Січ». Засновник та редактор журналу «Козацька шахівниця». Організатор і суддя багатьох запорізьких та всеукраїнських конкурсів. Вийшло у співавторстві п'ять книг з шахової композиції. З 1981 р. надрукував більше 1000 композицій. Біля 300 із них отримали різні відзнаки. Серед них біля 20 перших призів.

Найбільше в шахах подобається розділ кооперативного мату, зокрема взяти котрусь дефектну схему й доводити її до фіналу. Тому, мабуть, має рекордну кількість співавторів – понад 100!

(В. І. Шевченко)